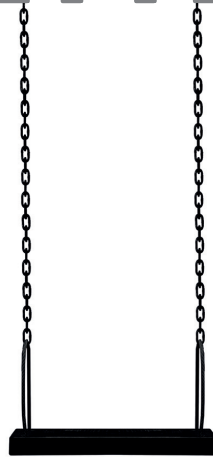

ADRIAN McKINTY

**SLACHTOFFER
ONTVOERDER
CRIMINEEL**

JE WORDT HET ALLEMAAL

**JE BENT NU ONDERDEEL VAN
DE KETTING**

Eerste druk juli 2019
Tweede druk augustus 2019

ISBN 978-90-225-8789-8
ISBN 978-94-023-1364-2 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Chain*
Vertaling: Sabine Mutsaers
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Getty Images
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2019 Adrian McKinty
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Het kan verstandig zijn om een somber standpunt in te nemen
en de wereld te beschouwen als een soort hel.’

– Arthur Schopenhauer,
Parerga en paralipomena, 1851

‘We must never break the chain.’

– Stevie Nicks,
‘The Chain’ (originele demo), 1976

DEEL 1

ALLE VERDWENEN MEISJES

1

Donderdag, 07.55 uur

Ze zit bij de bushalte de likes op haar Instagram te bekijken en ziet de man met het vuurwapen niet eens tot hij bijna naast haar staat.

Ze zou haar schooltas op de grond kunnen gooien en door het drassige veld kunnen rennen. Ze is dertien en vlug, behendig, en ze kent de moerassen en het drijfzand van Plum Island op haar duimpje. Er hangt een lichte ochtendmist van zee en de man is log en onhandig. Hij zou moeite hebben met de achtervolging en zou het vast en zeker opgeven voordat de schoolbus kwam, om acht uur.

Dat alles schiet in een seconde door haar hoofd.

De man staat nu pal voor haar. Hij heeft een zwarte bivakmuts op en richt het wapen op haar borst. Ze hapt geschrokken naar adem en laat haar telefoon vallen. Dit is duidelijk niet zomaar een rotgeintje. Het is november, Halloween ligt al een week achter hen.

‘Weet je wat dit is?’ vraagt hij.

‘Een pistool,’ zegt Kylie.

‘Het is een pistool dat op jouw hart is gericht. Als je gaat gillen, als je tegenstribbelt of probeert te vluchten, schiet ik je neer. Begrepen?’

Ze knikt.

‘Goed. Mooi zo. Rustig blijven. Doe deze blinddoek om. Wat jouw moeder de komende vierentwintig uur doet bepaalt of je blijft leven

of niet. En wanneer we je... als we je laten gaan, willen we niet dat je ons kunt identificeren.'

Kylie doet trillend de doorgestikte, rekbare blinddoek om.

Er stopt een auto naast haar. Het portier gaat open.

'Instappen. Pas op voor je hoofd.'

Ze wurmt zich moeizaam de auto in. Het portier valt achter haar dicht. Ze denkt koortsachtig na. Ze weet dat ze niet had moeten instappen. Zo verdwijnen meisjes. Zo verdwijnen er dagelijks meisjes. Als je in de auto stapt, is het een bekeken zaak. Als je instapt, ben je voorgoed verloren. Je moet niet in de auto stappen, je moet je omdraaien en maken dat je wegkomt.

Te laat.

'Maak haar gordel vast,' zegt een vrouw op de voorstoel.

Kylie begint te huilen onder de blinddoek.

De man komt op de achterbank naast haar zitten en doet haar gordel om. 'Probeer alsjeblieft gewoon rustig te blijven, Kylie. We willen je echt geen kwaad doen.'

'Dit moet een misverstand zijn. Mijn moeder heeft geen geld. Haar nieuwe baan is pas vanaf...'

'Zeg dat ze haar mond houdt!' snauwt de vrouw op de voorstoel.

'Het gaat niet om geld, Kylie,' zegt de man. 'Je moet nu gewoon even niet praten, oké?'

De auto rijdt weg in een regen van opspattend zand en grind. Hij trekt snel op, steeds in een hogere versnelling.

Kylie luistert naar de auto terwijl ze over de brug van Plum Island rijden, en ze krimpt in elkaar als ze het astmatische gegrom hoort van de schoolbus die hen inhaalt.

'Blijf langzaam rijden,' zegt de man.

De portiervergrendeling klikt en Kylie vervloekt zichzelf voor de gemiste kans. Ze had haar gordel kunnen losklikken, het portier open kunnen doen en naar buiten kunnen rollen. Een blinde paniek overvalt haar. 'Waarom doet u dit?' jammert ze.

'Wat moet ik tegen haar zeggen?' vraagt de man.

'Helemaal niks. Zeg dat ze haar kop houdt,' antwoordt de vrouw.

'Je moet stil zijn, Kylie.'

De auto rijdt nu hard, waarschijnlijk over Water Street, vlak bij Newburyport. Kylie dwingt zichzelf om diep in en uit te ademen.

In en uit, in en uit, zoals ze op school heeft geleerd bij mindfulness. Om in leven te blijven moet ze goed opletten en geduld hebben, dat weet ze. Ze zit in de tweede klas van de middelbare school, het verkorte traject. Iedereen zegt dat ze heel slim is. Ze moet rustig blijven, alles in de gaten houden en haar kans grijpen zodra die zich aandient.

Dat meisje in Oostenrijk heeft het overleefd, net als de meisjes in Cleveland. En ze heeft het interview bij *Good Morning America* gezien met dat mormonenmeisje dat op haar veertiende ontvoerd was. Ze hebben het allemaal overleefd. Ze hebben geluk gehad, maar misschien was het wel meer dan alleen geluk.

Kylie slikt een nieuwe golf van angst weg die haar bijna verstikt.

Ze hoort dat de auto de brug van Route 1 bij Newburyport op rijdt. Ze gaan de rivier over, de Merrimack, naar New Hampshire.

‘Niet zo snel,’ mompelt de man, en even mindert de auto vaart, maar dan gaat hij geleidelijk weer steeds harder.

Kylie denkt aan haar moeder. Die rijdt vanochtend naar Boston voor een afspraak met haar oncoloog. Haar arme moeder, dit zal haar...

‘O, god,’ zegt de vrouw achter het stuur plotseling vol afschuw.

‘Wat is er?’ vraagt de man.

‘We zijn net een politieagent gepasseerd die op wacht stond bij de staatsgrens.’

‘Niks aan de hand, ik denk dat hij... O, shit nee, hij zet zijn zwaailichten aan. Hij geeft een stopteken. Je reed te hard! Nu moet je wel stoppen.’

‘Ik weet het,’ antwoordt de vrouw.

‘Komt goed. Deze auto is vast nog niet als gestolen opgegeven. Hij heeft weken in die zijstraat in Boston gestaan.’

‘De auto is het probleem niet. Zij is het probleem. Geef me dat pistool eens.’

‘Wat ga je doen?’

‘Wat kunnen we doen?’

‘We praten ons er wel uit,’ zegt de man dringend.

‘Met een geblinddoekt ontvoerd kind op de achterbank?’

‘Ze zegt heus niks. Nee toch, Kylie?’

‘Nee, dat beloof ik,’ piept Kylie.

‘Zeg dat ze haar mond houdt. Haal die lap weg voor haar ogen en zeg dat ze omlaag moet blijven kijken,’ zegt de vrouw.

‘Hou je ogen stijf dicht. En geen geluid maken,’ draagt de man Kylie op, en hij doet de blinddoek af en duwt haar hoofd omlaag.

De vrouw zet de auto aan de kant, en waarschijnlijk stopt de politiewagen pal achter hen. De vrouw houdt hem duidelijk in de gaten via de binnenspiegel. ‘Hij noteert het kenteken in zijn boekje. Hij zal het ook wel hebben doorgegeven aan de centrale.’

‘Niks aan de hand. Doe jij het woord, het komt wel goed.’

‘Die surveillancewagens van de staatspolitie hebben toch allemaal ingebouwde camera’s?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Straks gaan ze naar deze auto op zoek. Een auto met drie mensen erin. We zullen hem in de schuur moeten verbergen. Misschien wel jarenlang.’

‘Draaf niet zo door. Je krijgt gewoon een boete voor te hard rijden.’

Kylie hoort de schoenen van de politieman knerpen als hij uit zijn wagen stapt en naar hen toe komt lopen.

Ze hoort dat de vrouw haar raampje opendoet. ‘O, god,’ fluistert de vrouw als hij hen nadert.

Het knerpen van de politieschoenen houdt op bij het open raam.

‘Is er iets mis, meneer agent?’

‘Mevrouw, weet u hoe hard u reed?’ vraagt de politieman.

‘Nee,’ zegt de vrouw.

‘Ik heb bijna vijftig geklokt. U rijdt hier in een officiële schoolzone. Hebt u de borden niet gezien?’

‘Nee. Ik wist niet dat hier een school was.’

‘Er staan overal borden, mevrouw.’

‘Het spijt me. Ik heb ze gewoon niet gezien.’

‘Ik wil graag uw rijbe...’ De agent valt stil. Kylie weet dat hij naar haar kijkt. Ze trilt over haar hele lichaam.

‘Meneer, is dat uw dochter die naast u zit?’

‘Ja,’ antwoordt de man.

‘Jongedame, kun je even je gezicht laten zien?’

Kylie heft haar hoofd maar houdt haar ogen stijf dicht. Ze trilt nog steeds. De politieman heeft gezien dat er iets niet in de haak is.

Er verstrijkt een halve seconde waarin de agent, Kylie, de vrouw en de man allemaal bedenken wat ze moeten doen.

De vrouw kreunt en dan klinkt het geluid van één enkel pistoolschot.

2

Donderdag, 08.35 uur

Het zou officieel een routinebezoekje aan de oncoloog moeten zijn. De halfjaarlijkse controle, om haar ervan te verzekeren dat alles in orde is en de borstkanker niet is teruggekeerd. Rachel heeft tegen Kylie gezegd dat ze zich geen zorgen hoeft te maken, want ze voelt zich prima en er is vrijwel zeker niets aan de hand.

Maar diep vanbinnen weet ze natuurlijk dat het best eens mis zou kunnen zijn. Haar oorspronkelijke afspraak stond op de dinsdag voor Thanksgiving, maar ze heeft vorige week bloed laten prikken in het lab, en toen dokter Reed de uitslag zag, heeft ze Rachel gevraagd al vandaag te komen. 's Ochtends als eerste. Dokter Reed is een stugge, evenwichtige vrouw die zich niet van de wijs laat brengen. Ze komt oorspronkelijk uit Nova Scotia en het is geen type dat snel paniekerig zal reageren.

Rachel doet haar best om er niet aan te denken terwijl ze in zuidelijke richting over de I-95 rijdt.

Wat heeft het voor zin om te piekeren? Ze weet niets. Misschien gaat dokter Reed met Thanksgiving naar haar familie en heeft ze daarom al haar afspraken naar voren geschoven.

Rachel voelt zich niet ziek. Sterker nog, ze heeft zich in jaren niet zo goed gevoeld. Een tijdlang heeft ze gedacht dat de pech haar achtervolgde, maar dat is helemaal veranderd. Haar echtscheiding ligt

nu achter haar. Ze werkt aan de filosofiecolleges die ze straks gaat geven in haar nieuwe baan, vanaf januari. Haar haar is na de chemo weer grotendeels aangegroeid, ze heeft haar kracht terug en is wat aangekomen. De psychische tol van het afgelopen jaar is betaald. Ze is weer de efficiënte vrouw die haar zaakjes op orde heeft, de vrouw die een tijdlang twee banen had zodat Marty zijn rechtenstudie kon afmaken en ze het huis op Plum Island konden betalen.

Ze is pas vijfendertig. Haar hele leven ligt nog voor haar.

Afkloppen, denkt ze, en ze tikt op een groen stukje dashboard waarvan ze hoopt dat het hout is, maar waarschijnlijk is het plastic.

Tussen de raadselachtige rommel achter in de Volvo 240 moet nog een oude eikenhouten wandelstok liggen, maar het heeft geen zin om nu lijf en leden op het spel te zetten door te proberen die aan te raken.

De telefoon geeft 08.36 uur aan. Kylie stapt nu zo'n beetje uit de bus en loopt met Stuart over de speelplaats. Ze appt Kylie het flauwe grapje dat ze de hele morgen voor haar heeft bewaard: *Hoe open je een champagnefabriek?*

Als Kylie niet meteen reageert, stuurt Rachel haar het antwoord: *Door er een schip tegenaan te gooien.*

Nog steeds geen reactie.

Snap je hem niet? stuurt Rachel dan.

Kylie negeert haar gewoon. Maar, denkt Rachel met een grijns, Stuart kan er vast wel om lachen. Hij lacht altijd om haar flauwe grapjes.

Het is nu 08.38 uur en het verkeer loopt vast.

Ze wil niet te laat komen. Ze komt nooit te laat. Misschien moet ze hier de snelweg af gaan en Route 1 nemen?

In Canada vieren ze Thanksgiving op een andere datum, schiet haar dan te binnen. Dokter Reed wil vast dat ze eerder komt omdat de uitslag niet goed is. 'Nee,' zegt ze hardop. Ze mag nu niet terugvallen in die spiraal van negatieve gedachten. Ze gaat door met haar leven. En ook al heeft ze nog steeds een paspoort van het Koninkrijk der Zieken, dat bepaalt niet wie ze is. Die tijd ligt achter haar, net als haar banen als serveerster en Uber-chauffeur, en haar geloof in Marty's gladde praatjes.

Eindelijk haalt ze alles uit zichzelf. Ze is nu docente. Ze denkt aan

haar openingscollege. Schopenhauer is misschien te zwaar voor iedereen. Misschien moet ze beginnen met het grapje over Sartre en de serveerster bij Les Deux...

Ze schrikt als haar telefoon gaat.

ONBEKEND NUMMER.

Ze neemt op via de speaker. 'Hallo?'

'Je moet twee dingen goed onthouden,' zegt een stem die wordt vervormd via een of ander apparaatje. 'Eén: je bent niet de eerste en je zult zeker niet de laatste zijn. Twee: denk erom, het gaat niet om het geld. Het gaat om de Ketting.'

Dit moet een grap zijn, een rotstreek, zegt een deel van haar hersenen. Maar andere, dieper gelegen structuren van haar cerebellum beginnen te reageren met wat alleen maar pure, dierlijke angst genoemd kan worden.

'Ik denk dat u het verkeerde nummer hebt,' oppert ze.

De stem vervolgt onverstoord: 'Over vijf minuten, Rachel, krijg je het belangrijkste telefoontje van je leven. Je zult je auto aan de kant moeten zetten. Hou je hoofd er goed bij. Je krijgt gedetailleerde instructies. Zorg dat je telefoon helemaal opgeladen is en hou pen en papier bij de hand om de instructies te noteren. Ik zal je niet wijsmaken dat het gemakkelijk voor je wordt. De komende dagen worden heel zwaar, maar de Ketting sleept je er wel doorheen.'

Rachel krijgt het ijskoud. Haar mond smaakt naar oude koperen muntjes. Ze voelt zich licht in het hoofd. 'Ik zal de politie moeten bellen, of...'

'Geen politie. Geen enkele instantie. Je kunt dit, Rachel. Je zou niet uitgekozen zijn als we dachten dat jij er het type naar was om in te storten. Wat er van je wordt gevraagd lijkt nu misschien onmogelijk, maar het is voor jou heel haalbaar.'

Er glijdt een scherfje ijs langs haar ruggengraat omlaag. De toekomst lekt heel even naar het heden. Een angstwekkende toekomst die zich kennelijk binnen een paar minuten zal openbaren.

'Wie ben jij?' vraagt ze.

'Bid maar dat je er nooit achter zult komen wie wij zijn en waartoe we in staat zijn.'

De verbinding wordt verbroken.

Ze kijkt nog een keer op het schermje, maar het nummer is niet

weergegeven. Maar die stem... Mechanisch vervormd en vastberaden, zelfverzekerd, kil, arrogant. Wat kan de beller daarmee bedoeld hebben, dat ze het belangrijkste telefoontje van haar leven krijgt? Ze kijkt in de achteruitkijkspiegel om in te voegen op de minder snelle middelste baan, voor het geval er echt nog een telefoontje komt.

Nerveus plukt ze aan een draadje dat los aan haar rode trui hangt, precies op het moment dat de iPhone weer gaat.

Opnieuw een onbekend nummer.

Ze priemt met haar vinger op de groene opneemknop. 'Hallo?'

'Spreek ik met Rachel O'Neill?' Een andere stem. Een vrouw. Een vrouw die van streek lijkt te zijn.

Rachel wil nee zeggen, ze wil het naderende onheil afweren door te zeggen dat ze tegenwoordig weer haar meisjesnaam gebruikt – Rachel Klein – maar ze weet dat dat geen zin heeft. Ze kan niets zeggen of doen om te voorkomen dat deze vrouw haar gaat vertellen dat het ergst denkbare is gebeurd.

'Ja,' antwoordt ze.

'Het spijt me heel erg, Rachel, ik heb zeer slecht nieuws voor je. Heb je pen en papier bij de hand voor de instructies?'

'Wat is er aan de hand?' vraagt ze, nu pas echt bang.

'Ik heb je dochter ontvoerd.'

3

Donderdag, 08.42 uur

De hemel komt omlaag. De hemel drukt op haar neer. Ze krijgt geen lucht, kan niet meer ademen. Ze wil niet meer ademen. Haar kleine meid. Nee. Het is niet waar. Kylie is niet meegenomen. Deze vrouw klinkt niet als een ontvoerder. Ze liegt. ‘Kylie zit op school,’ zegt Rachel.

‘Nee. Ze is bij mij. Ik heb haar ontvoerd.’

‘Dat is niet... Het is een grap.’

‘Ik ben bloedserius. We hebben Kylie meegenomen bij de bushalte. Ik stuur je een foto van haar.’

Er komt een foto binnen van een meisje dat geblinddoekt op de achterbank van een auto zit. Ze draagt dezelfde zwarte trui en lichtbruine wollen jas die Kylie vanmorgen heeft aangetrokken voordat ze de deur uit ging. Ze heeft Kylies wipneus met sproetjes, en hetzelfde bruine haar met rode highlights. Ze is het inderdaad.

Rachel wordt misselijk. Haar zicht wordt wazig. Ze laat het stuur los. Andere auto’s beginnen te toeteren als de Volvo over de rijbaan slingert.

De vrouw is nog aan het woord. ‘Je moet rustig blijven en goed luisteren naar alles wat ik zeg. Jij moet het precies zo doen als ik het heb gedaan. Schrijf alle regels op en wijk er niet van af. Als je de regels overtreedt of de politie belt, wordt dat je aangerekend – en mij

ook. Dan zal je dochter vermoord worden, en mijn zoon ook. Dus schrijf alles op wat ik nu ga zeggen.'

Rachel wrijft in haar ogen. In haar hoofd klinkt gebulder, alsof een enorme vloedgolf haar ieder moment kan wegspoelen. Haar met één klap zal wegvagen. Het allerergste wat er bestaat gebeurt nu. Is al gebeurd.

'Ik wil Kylie spreken, bitch!' schreeuwt ze, en dan pakt ze het stuur en gooit de Volvo naar rechts, waarbij ze op een haar na een tientonner mist. Ze loodst de Volvo door de rechterbaan de berm in. Daar komt ze slappend tot stilstand en zet de motor af terwijl tientallen automobilisten toeteren en vloeken.

'Het gaat vooralsnog goed met Kylie.'

'Ik bel de politie!' brult Rachel.

'Nee, dat doe je niet. Je moet tot bedaren komen, Rachel. Ik zou jou niet hebben uitgekozen als ik dacht dat je zou flippen. Ik heb onderzoek naar je gedaan. Ik weet van Harvard en je herstel van kanker. Ik ben op de hoogte van je nieuwe baan. Je hebt je zaakjes goed op orde en ik weet dat je dit niet zult verpesten. Want als je dat wel doet, is het heel simpel: dan sterft Kylie en dan sterft mijn zoon. Vooruit, pak een stuk papier en schrijf op.'

Rachel haalt diep adem en grist een agenda uit haar tas. 'Oké,' zegt ze.

'Je maakt nu deel uit van de Ketting, Rachel. Wij allebei. En de Ketting beschermt zichzelf. Dus allereerst: geen politie. Als je ooit een agent aanspreekt, weten degenen die de Ketting runnen dat, en dan geven ze mij opdracht om Kylie te doden en een ander slachtoffer te kiezen. En dat zal ik doen ook. Ze geven niks om jou of je gezin, het enige wat telt is de veiligheid van de Ketting. Begrepen?'

'Geen politie,' zegt Rachel in een roes.

'Twee: wegwerptelefoons. Je moet anonieme prepaidtoestellen kopen, die je één keer gebruikt om mee te bellen, zoals ik nu ook doe. Begrepen?'

'Ja.'

'Drie: installeer zoekmachine Tor. Daarmee kun je het darkweb op. Het is lastig, maar dat lukt je wel. Zoek via Tor naar Infinity-Projects. Schrijf je het op?'

'Ja.'

‘InfinityProjects is niet meer dan een loze naam. Het betekent niks, maar op de site vind je een bitcoinaccount. Je kunt op Tor op een handjevol plekken bitcoins kopen, met je creditcard of via een banktransfer. Het rekeningnummer van InfinityProjects is 2-2-8-9-7-4-4. Schrijf dat op. Als geld eenmaal is overgemaakt, is het niet meer te achterhalen. De Ketting wil 25.000 dollar van je.’

‘25.000 dollar? Hoe moet ik...’

‘Dat kan me niet schelen, Rachel. Leen het tegen een woekerrente, sluit een tweede hypotheek af, pleeg voor mijn part een huurmoord. Maakt mij niet uit, als je het geld maar regelt. Je betaalt het bedrag en dat is het eerste gedeelte. Het tweede is moeilijker.’

‘Wat is het tweede gedeelte?’ vraagt Rachel angstig.

‘Ik moet nu tegen je zeggen dat je niet de eerste bent en dat je niet de laatste zult zijn. Je maakt deel uit van de Ketting en dat is een proces dat ver terugvoert. Ik heb jouw dochter ontvoerd zodat mijn zoon vrijgelaten zal worden. Hij is gekidnapt en wordt vastgehouden door een mij onbekende man en vrouw. Jij moet een doelwit uitkiezen en van diegene een dierbare persoon ontvoeren, zodat de Ketting wordt voortgezet.’

‘Wat! Ben je gek ge...’

‘Je moet naar me luisteren. Dit is belangrijk. Jij ontvoert iemand die de plaats van je dochter kan innemen in de Ketting.’

‘Waar heb je het over?’

‘Je moet een doelwit kiezen en een van zijn of haar dierbaren vasthouden tot jouw doelwit het losgeld heeft betaald en zelf weer iemand heeft ontvoerd. Je pleegt exact ditzelfde telefoontje naar degene die je uitkiest. Wat ik jou nu aandoe, doe jij straks je doelwit aan. Zodra je de ontvoering hebt uitgevoerd en het geld hebt betaald, zal mijn zoon worden vrijgelaten. Zodra jouw doelwit iemand heeft ontvoerd en ook weer heeft betaald, wordt jouw dochter vrijgelaten. Zo eenvoudig is het. Zo werkt de Ketting, dat gaat eeuwig zo door.’

‘Wat? Maar wie moet ik dan uitkiezen?’ vraagt Rachel vol afgrijzen.

‘Iemand die de regels niet zal overtreden. Geen politie, geen politici of journalisten – dan gaat de deal niet door. Iemand die bereid is een ander te ontvoeren en het losgeld te betalen, iemand die zijn mond houdt en de Ketting voortzet.’

‘Hoe weet je van mij dat ik dat zal doen?’

‘Als je het niet doet, dood ik Kylie en begin ik opnieuw met iemand anders. Als ik het verknal, vermoorden ze mijn zoon en daarna mij. Ons hele leven ligt toch al overhoop. Laat me heel duidelijk zijn, Rachel: ik zal Kylie doden als het moet. Ik weet dat ik ertoe in staat ben.’

‘Doe dit alsjeblieft niet. Laat haar gaan, ik smEEK het je. Als moeders onder elkaar, alsjeblieft. Het is een fantastisch kind. Ze is alles wat ik heb in deze wereld. Ik hou zo veel van haar.’

‘Daar reken ik op. Begrijp je alles wat ik je tot nu toe heb verteld?’

‘Ja.’

‘Dag, Rachel.’

‘Nee! Wacht!’ roept Rachel, maar de vrouw heeft al opgehangen.

4

Donderdag, 08.56 uur

Rachel begint hevig te trillen. Ze voelt zich beroerd, misselijk, stuurloos. Zoals tijdens haar behandeling, toen ze zich vrijwillig liet vergifigen en verbranden in de hoop dat ze er beter van zou worden.

Links van haar raast het verkeer onafgebroken voorbij, en zij zit daar roerloos, als een lang geleden gestorven ontdekkingsreiziger die is gecrasht op een onbekende wereld. Er zijn vijfenveertig seconden verstreken sinds de vrouw heeft opgehangen. Het voelt als vijfenveertig jaar.

Ze schrikt van haar telefoon die opnieuw gaat. ‘Hallo?’

‘Rachel?’

‘Ja.’

‘Je spreekt met dokter Reed. We verwachtten je hier om negen uur, maar je hebt je nog niet gemeld beneden.’

‘Ik ben laat. File,’ zegt ze.

‘Geeft niet. Het verkeer is altijd een ramp rond deze tijd. Hoe laat mogen we je verwachten?’

‘Wat? O... ik kom vandaag niet. Dat gaat niet.’

‘Echt niet? Ach, jee. Nou ja... komt morgen je beter uit?’

‘Nee. Deze week lukt niet.’

‘Rachel, je moet echt langskomen, ik wil de uitslag van het bloedonderzoek met je bespreken.’

‘Ik moet ophangen.’

‘Luister, Rachel, ik bespreek dit soort dingen niet graag aan de telefoon, maar het bloed van de laatste controle vertoont een erg hoog CA 15-3-gehalte. We moeten het echt...’

‘Ik kan niet komen. Dag, dokter Reed.’ Ze verbreekt de verbinding en ziet in de binnenspiegel dat er achter haar een zwaailicht opduikt. Een grote, forse agent van de snelwegpolitie met donker haar stapt uit zijn wagen en komt naar de Volvo 240 toe gelopen.

Ze zit daar maar, compleet van de wereld, terwijl de tranen op haar wangen langzaam opdrogen.

De politieman tikt op haar raampje, dat ze na een korte aarzeling laat zakken. ‘Mevrouw,’ begint hij, en dan ziet hij dat ze heeft gehuild. ‘Eh, mevrouw, zijn er problemen met uw voertuig?’

‘Nee. Sorry.’

‘De vluchtstrook is alleen voor de hulpdiensten.’

Zeg het tegen hem, denkt ze. Vertel hem alles. Nee, dat gaat niet, dan vermoorden ze haar. Die vrouw vermoordt haar. ‘Ik weet dat ik hier niet mag staan. Ik had mijn oncoloog aan de telefoon. Het... het ziet ernaar uit dat mijn kanker terug is.’

De agent begrijpt de situatie. Hij knikt traag. ‘Mevrouw, denkt u dat u in staat bent om onder de huidige omstandigheden de reis voort te zetten?’

‘Jawel.’

‘Ik zal u geen bekeuring geven, maar ik wil u wel verzoeken de vluchtstrook te verlaten, alstublieft. Ik hou het verkeer voor u tegen tot u hebt ingevoegd.’

‘Dank u wel.’

Ze draait de sleutel om in het contact en de oude Volvo komt grommend tot leven. De politieman houdt het verkeer op de rechterbaan tegen en ze voegt probleemloos in. Rachel rijdt zo’n anderhalve kilometer tot aan de volgende afrit. In zuidelijke richting ligt het ziekenhuis waar ze haar misschien beter kunnen maken, maar dat kan haar nu niet schelen. Dat doet er totaal niet toe. Kylie terugkrijgen, dat is nu de zon, de sterren en het hele universum.

Ze neemt de 1-95 in noordelijke richting en laat de Volvo harder werken dan hij ooit in zijn leven heeft gedaan.

De rechterbaan, de middelste, de linker-

Vijfennegentig kilometer per uur, honderd, honderdtien, honderdtwintig, honderddertig.

De motor brult, maar Rachel kan alleen maar denken: harder, harder, harder.

In het noorden moet ze zijn. Geld lenen bij de bank. Wegwerp-telefoons kopen. Een wapen regelen, en alles wat ze nog meer nodig heeft om Kylie terug te krijgen.

5

Donderdag, 09.01 uur

Het is allemaal zo snel gegaan. En pistoolschot en daarna zijn ze doorgereden. Hoe lang rijden ze al? Kylie is alle gevoel voor tijd kwijt. Misschien zeven of acht minuten voordat ze een kleinere weg insloegen, en toen was er een oprijlaan, waar ze gestopt zijn. Daar heeft de vrouw een foto van haar genomen, waarna ze is uitgestapt om te bellen. Misschien met haar moeder, of haar vader.

Kylie zit op de achterbank samen met de man. Hij ademt zwaar en vloekt zachtjes, en hij maakt rare, dierlijke jammergeluidjes.

Het neerschieten van de politieman hoorde duidelijk niet bij het plan, en hij kan er slecht mee omgaan.

Kylie hoort de vrouw terugkomen naar de auto.

‘Oké, afgehandeld. Ze snapt het helemaal en weet wat ze moet doen. Neem jij haar mee naar de kelder, dan verstop ik de auto.’

‘Oké,’ zegt de man gedwee. ‘Je moet uitstappen, Kylie. Ik zal het portier voor je openmaken.’

‘Waar gaan we naartoe?’ vraagt Kylie.

‘We hebben een kamertje voor je ingericht. Maak je maar geen zorgen. Je doet het heel goed tot nu toe.’

Ze voelt dat hij zich over haar heen buigt om de autogordel los te maken. Zijn adem is zuur en weerzinwekkend. Het portier naast haar gaat open.

‘Hou de blinddoek om, ik heb een pistool op je gericht,’ zegt de vrouw.

Kylie knikt.

‘Waar wacht je nog op? Vooruit!’ roept de vrouw op hoge, hysterische toon.

Kylie zwaait haar benen uit de auto en gaat staan.

‘Pas op voor je hoofd,’ mompelt de man.

Langzaam komt ze overeind, voorzichtig. Ze spitst haar oren, misschien hoort ze verkeer of andere geluiden, maar niets van dat alles. Geen auto’s, geen vogels, niet de vertrouwde golven van de Atlantische Oceaan. Ze moeten zich een flink stuk landinwaarts bevinden.

‘Deze kant op,’ zegt de man. ‘Ik pak je bij je arm en neem je mee naar beneden. Geen gekke dingen doen. Je kunt nergens heen en we zijn allebei bereid je neer te schieten, oké?’

Ze knikt.

‘Geef antwoord,’ dringt de vrouw aan.

‘Ik zal geen gekke dingen doen.’

Ze hoort een grendel opengeschoven worden en een deur opengaan.

‘Voorzichtig, deze trap is oud en nogal steil,’ zegt de man.

Kylie loopt behoedzaam de houten trap af terwijl de man haar bij de elleboog vasthoudt. Als ze onder aan de trap komt, voelt ze dat ze op beton staat. De moed zakt haar in de schoenen. Als het een open kruipruimte was geweest zoals bij haar thuis, had ze alleen maar zand onder haar voeten gevoeld. Uit zand kun je je een weg naar buiten graven. Door beton lukt dat niet.

‘Deze kant op,’ zegt de man en hij neemt haar mee. Het is een kelder, dat is duidelijk. De kelder van een huis op het platteland, ver van iedereen vandaan.

Kylie denkt aan haar moeder en voelt een snik opkomen in haar keel. Haar arme moeder! Ze moet binnenkort aan haar nieuwe baan beginnen. Haar leven kwam net weer een beetje op de rit na de kanker en de scheiding. Het is niet eerlijk.

‘Ga daar zitten. Laat je maar zakken. Het is een matras op de vloer.’

Kylie gaat op het matras zitten, waar zo te voelen een laken en een slaapzak op liggen.

Ze hoort een klik als de vrouw een foto neemt. ‘Oké, ik ga nu naar het huis om haar deze te sturen en om op Wickr te kijken. Laten we in godsnaam hopen dat ze niet kwaad op ons is,’ zegt de vrouw.

‘Niet vertellen dat er iets is misgegaan. Zeg gewoon dat alles volgens plan is verlopen.’

‘Ja, dat snap ik ook wel!’

‘Het komt goed,’ zegt de man weinig overtuigend.

Kylie hoort de vrouw de houten trap op rennen, en de kelderdeur valt dicht. Ze is nu alleen met de man en dat maakt haar bang. Hij kan wel van alles uithalen.

‘Stil maar. Je mag je blinddoek afdoen.’

‘Ik wil uw gezicht niet zien.’

‘Dat gebeurt ook niet, ik draag een bivakmuts.’

Ze doet de blinddoek af. Hij staat vlak bij haar, nog steeds met het pistool in de hand. Zijn jas heeft hij uitgedaan. Hij heeft een spijkerbroek aan, een zwarte trui en instappers die onder de aangekoekte klei en modder zitten. Een forse man van in de veertig of vijftig.

De kelder is rechthoekig, zo’n zes bij negen meter. Aan één kant zijn twee raampjes, verstikt door bladeren. Een betonnen vloer, een matras en daarnaast een elektrische lamp. Ze hebben haar een slaapzak gegeven, een emmer, wc-papier, een kartonnen doos en twee grote flessen water. Verder is de kelder leeg, op een antiek gietijzeren fornuis na dat tegen een van de muren staat, en in de verste hoek is een verwarmingsketel.

‘Hier blijf je de komende dagen. Tot je moeder het losgeld heeft betaald en nog wat andere dingen heeft gedaan. We maken het je zo aangenaam mogelijk. Je zult wel doodsbang zijn. Ik moet er niet aan denken hoe...’ begint hij, en hij eindigt met een soort snik. ‘Wij zijn dit niet gewend, Kylie. We zijn niet zo. We worden gedwongen om dit allemaal te doen. Dat moet je begrijpen.’

‘Waarom hebben jullie me ontvoerd?’

‘Je moeder legt het je wel uit als je weer bij haar terug bent. Mijn vrouw wil niet dat ik er met jou over praat.’

‘U lijkt me aardiger dan zij. Kunt u niet gewoon proberen me...’

‘Nee. Als je probeert te ontsnappen, zullen we je... poeh... doden. Dat meen ik. Je w-weet waartoe we in staat zijn. Je hebt het gehoord. Die arme man. O, god. Doe deze om je linkerpols,’ zegt hij dan, en

hij geeft haar een handboei. ‘Strak genoeg om niet te kunnen ontsnappen, maar niet zo strak dat je je huid openhaalt... Zo ja. Een beetje strakker. Laat eens zien.’

Hij pakt haar pols, bekijkt die aandachtig en trekt de handboei strakker aan. Dan pakt hij de andere helft, bevestigt die aan een zware metalen ketting en maakt hem met een hangslot vast aan het ijzeren fornuis.

‘De ketting is een meter of drie lang, dus je kunt wat rondlopen. Zie je dat, daar bij de trap? Dat is een camera. We houden je in de gaten, ook als we niet hierbeneden zijn. De tl-lamp blijft altijd aan, zodat we kunnen zien wat je doet. Dus je hoeft niks te proberen, oké?’

‘Oké.’

‘Je hebt een slaapzak en een kussen. In die doos zitten toiletspullen, en nog een extra rol wc-papier, crackers en boeken. Hou je van *Harry Potter*?’

‘Ja.’

‘De hele reeks zit erin. En nog wat oud spul. Goede titels voor een meisje van jouw leeftijd. Ik weet waar ik het over heb. Ik ben le... Goede boeken.’

Ik ben leraar. Wilde hij dat zeggen? vraagt Kylie zich af. ‘Dank u wel,’ zegt ze. Beleefd blijven, Kylie, houdt ze zichzelf voor. Gedraag je als een lief, bang meisje dat geen problemen zal veroorzaken.

De man komt op zijn hurken naast haar zitten, nog steeds met het pistool op haar gericht.

‘We zitten hier in het bos. Aan het einde van ons eigen zandpad. Als je gaat gillen, hoort niemand je. Het terrein is groot en overal om ons heen staan bomen. Maar mocht je toch gaan gillen, dan horen en zien wij dat via de camera en ik kan geen risico nemen. Dan zal ik naar beneden moeten komen en je mond dicht moeten plakken. En om te voorkomen dat je de tape lostrekt, moeten we in dat geval je handen op je rug binden. Begrijp je dat?’

Kylie knikt.

‘Keer je zakken binnenstebuiten en geef me je schoenen.’

Ze maakt haar zakken leeg. Er zit alleen geld in. Geen zakmes of telefoon. Haar telefoon ligt ergens op de onverharde weg op Plum Island.

Als de man overeind komt, wankelt hij even. ‘Goeie god,’ mompelt hij voor zich uit en hij slikt moeizaam. Hoofdschuddend loopt hij de trap op, zo te zien vol ongeloof over wat hij heeft aangericht.

Als de deur van de kelder dichtvalt, leunt Kylie achterover op het matras en ademt uit.

Ze begint weer te huilen. Ze huilt tot ze geen tranen meer heeft, gaat dan rechtop zitten en kijkt naar de twee flessen water. Zouden ze haar vergiftigen? De doppen zijn verzegeld en het is Poland Spring. Gretig begint ze te drinken, maar dan roept ze zichzelf een halt toe.

Stel je voor dat hij niet terugkomt. Misschien moet ze wel dagen of weken met dit water doen.

Ze kijkt in de grote kartonnen doos. Twee pakken crackers, een Snickers en een buis Pringles. Tandенborstel, tandpasta, toiletpapier, vochtige doekjes en een stuk of vijftien boeken. Er zit ook een tekenblok in met twee potloden, en speelkaarten. Met haar rug naar de camera probeert ze het potlood te gebruiken om het slot van de handboei open te prutsen, maar na tien tellen geeft ze het op. Daarvoor heb je een paperclip of iets dergelijks nodig. Ze bekijkt de boeken. *Harry Potter*, J.D. Salinger, Harper Lee, Herman Melville, Jane Austen. Ja, waarschijnlijk is hij leraar Engels.

Ze neemt nog een slokje water en rolt een stukje wc-papier af om de tranen van haar gezicht te vegen.

Dan gaat ze weer op het matras liggen. Het is koud. Ze kruipt in de slaapzak en duikt diep weg, zodat de camera haar niet kan zien.

Hier voelt ze zich veiliger.

Als ze haar niet zien, is dat mooi meegenomen. Dat is een truc van Daffy Duck. Zolang ze je niet kunnen zien, besta je niet.

Willen ze haar echt geen kwaad doen, zoals ze beweren? Je gelooft mensen tot ze je hun ware, wrede aard toonden.

Maar dat hebben ze eigenlijk al gedaan, hè?

De politieman. Hij is waarschijnlijk dood of stervende. O, god.

Als ze terugdenkt aan het pistoolschot, zou ze het liefst gaan gillen. Gillen totdat iemand haar komt helpen.

Help! Help! Help! Ze vormt de woorden met haar mond, maar spreekt ze niet hardop uit.

Jezus, Kylie, hoe heeft dit kunnen gebeuren? Hier hebben ze je al-

tijd voor gewaarschuwd: nooit bij vreemden in de auto stappen. Er verdwijnen heel vaak meisjes, en als dat gebeurt, komen ze meestal niet meer terug.

Maar soms komen ze wel terug. Velen blijven voor altijd vermist, maar niet alle verdwenen meisjes verdwijnen voorgoed. Soms komen ze weer naar huis.

Elizabeth Smart – zo heette dat mormonenmeisje. In het interview deed ze waardig en rustig haar verhaal. Ze zei dat er in dit soort situaties altijd hoop is. Haar geloof had haar die hoop steeds gegeven, zei ze.

Maar Kylie is niet gelovig, en dat is natuurlijk de schuld van haar stomme ouders.

Het is hier claustrofobisch.

Ze duwt de slaapzak omlaag, haalt een paar keer paniekerig adem en kijkt dan weer om zich heen.

Houden ze haar echt in de gaten?

In het begin vast wel. Maar ook om drie uur 's nachts? Misschien kan ze dat fornuis verplaatsen. Misschien zit er ergens een oude spijker die ze kan gebruiken om het slot van de handboei open te krijgen. Wachten. Rustig blijven, gewoon afwachten. Ze kijkt in de doos en haalt er papier en een potlood uit.

Help, ik word gevangengehouden in deze kelder, schrijft ze op, maar er is niemand aan wie ze het papier kan geven.

Ze scheurt het vel eruit en maakt er een prop van.

Dan begint ze te tekenen. Ze tekent het plafond van de graftombe van Senenmoet uit haar boek over Egypte. Daar wordt ze rustig van. Ze tekent de maan en de sterren. De Egyptenaren dachten dat het hiernamaals achter de sterren lag. Maar er is geen hiernamaals, of wel? Oma gelooft erin, maar verder niemand. Het is toch ook niet logisch? Als je vermoord wordt, ben je gewoon dood en verder niks. En over honderd jaar wordt je lijk misschien gevonden in het bos en dan weet niemand nog wie je was of dat je vermist werd.

Je wordt uit de geschiedenis gewist, weggevaagd als een tekening op een door elkaar geschudde Etch A Sketch.

'Mama,' fluistert ze. 'Help me. Help me alsjeblieft. Mama!'

Maar ze weet dat er geen hulp zal komen.

6

Donderdag, 09.16 uur

Terug bij haar huis op Plum Island loopt Rachel de keuken in en zakt daar op de vloer in elkaar. Het is geen flauwvallen, ze kan gewoon niet langer verticaal blijven. Als een slordig vraagteken ligt ze op het keukenzeil. Haar hart gaat als een razende tekeer, haar keel wordt dichtgesnoerd. Het voelt alsof ze een hartaanval heeft.

Maar ze mag nu geen hartaanval hebben. Ze moet haar dochter redden.

Dus gaat ze rechtop zitten en probeert rustig door te ademen en na te denken.

Geen politie, hebben ze gezegd. Waarschijnlijk zijn ze bang voor de politie.

De politie weet vast wel wat ze moet doen. Ja toch?

Ze pakt de telefoon, maar houdt zichzelf dan tegen. Niet doen. Ze mag geen risico nemen.

Niet de politie bellen. Nooit de politie bellen. Als ze erachter komen dat ze de politie heeft gebeld, vermoorden ze Kylie meteen. Iets in de stem van die vrouw... De wanhoop. De vastberadenheid. Ze zou het echt doen, en daarna gewoon een nieuw slachtoffer kiezen. Dat hele verhaal over de Ketting is onvoorstelbaar, krankzinnig, en toch... de stem van die vrouw... Het klonk alsof ze de waarheid

sprak. Deze vrouw was duidelijk doodsbang voor de Ketting en de macht ervan, en ze geloofde erin.

En ik ook, dacht Rachel.

Maar ze hoeft niet alleen te zijn. Ze moet hulp hebben.

Marty. Die weet vast wel wat ze moet doen.

Ze toetst zijn voorgeprogrammeerde nummer in en krijgt de voicemail. Nog een keer, en opnieuw de voicemail. Dan scrollt ze door haar lijst met contactpersonen en belt zijn nieuwe huis in Brookline.

‘Halloo,’ antwoordt Tammy op dat zangerige toontje van haar.

‘Tammy?’ zegt Rachel.

‘Ja, met wie spreek ik?’

‘Met Rachel. Ik kan Marty niet bereiken.’

‘Hij is de stad uit.’

‘O? Waar is hij naartoe?’

‘Hij zit in, eh... hoe heet het...’

‘Voor werk?’

‘Nee... Je weet wel, waar ze altijd golfen.’

‘Schotland?’

‘Nee! Waar iedereen naartoe gaat. Hij had er zo’n zin in.’

‘Golfen, sinds wanneer... Laat ook maar. Tammy, ik moet hem echt spreken, het is een noodgeval en hij neemt zijn telefoon niet op.’

‘Hij is met de zaak. Het is een soort retraite, dus ze moesten allemaal hun telefoon inleveren.’

‘Maar waar is het, Tammy? Denk alsjeblieft goed na.’

‘Augusta! Hij zit in Augusta. Ik denk dat ik wel ergens een telefoonnummer heb, als je wilt.’

‘Dat moet ik hebben.’

‘Ogenblikje, dan kijk ik even... Hier heb ik het.’ Ze leest een nummer op.

‘Dank je wel, Tammy, ik ga hem meteen bellen.’

‘Wacht, is er iets ernstigs?’

‘Nee, niks aan de hand, gewoon problemen met het dak. Dat lekt, verder niks. Dank je wel,’ zegt ze nog en ze hangt op.

Dan toetst ze het nummer in dat Tammy haar heeft gegeven.

‘Gleneagle Augusta Hotel,’ zegt de receptioniste.

‘Ik wil graag Marty O’Neill spreken. Ik ben zijn, eh... vrouw en ik weet niet meer welke kamer hij heeft.’

‘Eh, eens even kijken... vierenzeventig. Ik verbind u door.’

Ze verbindt Rachel door met de kamer, maar hij is er niet. Dan belt Rachel opnieuw naar de receptie en vraagt de receptioniste om aan Marty door te geven dat hij haar moet bellen zodra hij terug is.

Als ze heeft opgehangen, laat ze zich weer op de keukenvloer zakken.

Ze is versuft, sprakeloos van afschuw.

Er lopen zo veel kwaadaardige mensen rond die nog wat tegoed hebben op karmagebied, waarom moet uitgerekend haar dit overkomen? Zeker als je bedenkt wat ze de afgelopen jaren al heeft door- gemaakt. Het is niet eerlijk. En die arme Kylie is nog maar een kind, ze...

De telefoon naast haar rinkelt. Ze pakt het toestel en kijkt op het display. Weer een anoniem nummer.

O, nee.

‘Je ex bellen,’ zegt de vervormde stem. ‘Vind je dat nou echt een goed idee? Kun je hem vertrouwen? Vertrouw je hem je eigen leven en dat van je kind toe? Dat zal wel moeten, want als hij ook maar tegen één iemand zijn mond voorbijpraat, is Kylie er geweest, en ik denk dat we jou dan ook zullen moeten doden. De Ketting beschermt zichzelf altijd. Misschien moet je daar eens over nadenken voordat je weer gaat bellen.’

‘Het spijt me. Ik... ik kon hem niet bereiken, ik heb een bericht achtergelaten. Het komt gewoon door... Ik weet niet of ik dit in mijn eentje kan, ik...’

‘Misschien staan we je in een latere fase toe om hulp in te schakelen. We zullen je een manier sturen om contact met ons op te nemen, dan kun je ons om toestemming vragen. Maar voorlopig praat je met niemand, als je weet wat goed voor je is. Regel het geld en denk na over een doelwit. Je kunt dit, Rachel. Je hebt die agent op de snelweg goed afgeschud. Jazeker, dat hebben we gezien. En we houden je nauwlettend in de gaten tot dit achter de rug is. Vooruit, aan de slag.’

‘Ik kan het niet,’ protesteert Rachel zwakjes.

De stem zucht. ‘Wij selecteren geen mensen die de hele tijd begeleiding nodig hebben. Dat is voor ons veel te vermoeiend. We kiezen zelfstarters uit, mensen die van aanpakken weten. Dat ben jij ook, Rachel. Kom verdorie van die vloer af en steek je handen uit de mouwen!’

De verbinding wordt verbroken.

Rachel kijkt vol afschuw naar de telefoon. Ze houden haar echt in de gaten. Ze weten wie ze belt en houden precies bij wat ze doet.

Ze schuift de telefoon van zich af, komt overeind en strompelt naar de badkamer alsof ze wegloopt na een auto-ongeluk.

Ze draait de kraan open en maakt haar gezicht nat. Er is hier geen spiegel. Nergens in huis zijn spiegels, behalve op Kylies kamer. Ze heeft ze allemaal weggedaan in die afschuwelijke periode dat haar haar uitviel. Natuurlijk heeft niemand van haar familie haar toegestaan om te denken aan de mogelijkheid dat ze dood zou gaan. Haar moeder, de verpleegkundige, heeft haar vanaf het allereerste begin uitgelegd dat het borstkanker stadium 2A was, een vorm die goed zou reageren op een agressieve operatieve ingreep, gevolgd door bestraling en chemotherapie. Maar als Rachel die eerste paar weken in de badkamerspiegel keek, zag ze zichzelf verschrompelen, uitgehold raken, wegwijnen.

Het wegdoen van alle spiegels is een belangrijke stap geweest bij haar herstel. Ze heeft niet hoeven zien hoe ze in die donkere dagen van de chemo veranderde in een akelig, bleek geraamte. Haar herstel was niet bepaald een wonder; de kans dat je na vijf jaar nog leefde was voor stadium 2A negentig procent, maar je kon altijd bij die andere tien procent horen, nietwaar?

Ze draait de kraan dicht.

Het is verdomme maar goed dat er geen spiegel is, want spiegel-Rachel zou haar nu met dode, beschuldigende ogen hebben aangekeken. Wie laat nu een kind van dertien in haar eentje bij de bushalte wachten? Denk je dat dit ook gebeurd zou zijn als Kylie bij Marty was geweest?

Nee, echt niet. Niet onder zijn wakend oog. Zoiets gebeurt alleen als ze bij jou is, Rachel. Want zeg nou zelf, je bent gewoon een loser. Ze hebben je totaal verkeerd ingeschat. Een tragische vergissing. Je bent vijfendertig en moet nog aan je eerste echte baan beginnen. Wat heb je

al die tijd uitgevoerd? Je hebt je kansen vergooid. Het vredeskorps. Wie gaat er nou bij het vredeskorps? En al die jaren dat je na Guatemala bij Marty bent blijven hangen. Jij ging werken toen hij eindelijk had besloten dat hij rechten wilde studeren.

Het was allemaal maar schijn. Je bent een loser en nu is je arme dochter verstrikt geraakt in jouw losersweb.

Rachel wijst naar de plek waar vroeger de spiegel hing. Domme trut, ik wou dat je doodgegaan was. Dat jij bij die tien procent had gehoord die het niet overleeft!

Ze sluit haar ogen, haalt diep adem, telt terug van tien naar nul en doet ze weer open. Dan holt ze naar de slaapkamer en trekt de zwarte rok en de witte blouse aan die ze heeft gekocht voor als ze straks les gaat geven. En het duur uitzierende leren jasje, met een paar nette hakken eronder. Ze haalt een hand door haar haar en grist haar schoudertas mee. Pakt haar papieren van de bank, haar laptop en het werkgeverscontract van Newburyport Community College. Dan gaat ze op zoek naar Marty's noodvoorraad sigaretten uit zijn examenperiode en het verzegelde zakje met geld voor noodgevallen. Als ze naar de keuken vliegt, glijdt ze uit op de hoge hakken en klapt bijna met haar gezicht tegen de afzuigkap. Ze herstelt zich, pakt haar telefoon en schiet naar buiten, naar de auto.